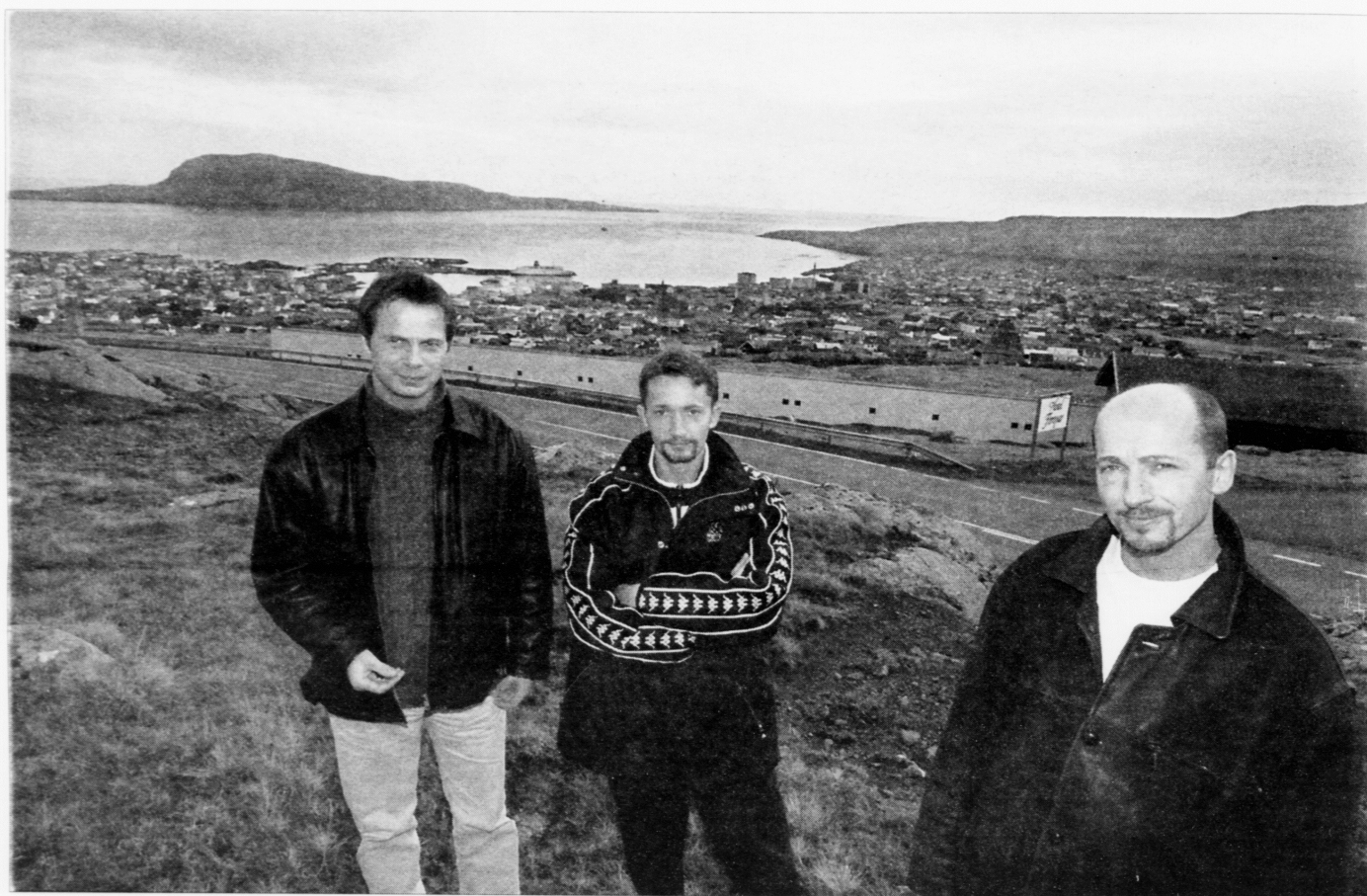

Frændur — uppreistur, landaplágur og mentan

Við Føroya Symfoniorkestri sum nýggjum manni á liðnum, skal Frændur í vikuskiftinum royna at endurskapa størstu sigrarnar seinastu 15 árin. Frændur er eitt blað í føroysku tónleikasøguni, sum ikki eigur sín líka

Eyðun Klakkstein

Sig Frændur, og nærum allir føroyingar kunnu svara við navninum á onkrum sang, teir syngja.

Føroyar, Mitt land, Eros, Hundurin brúni, 80'ini, Til tey stressaðu, Lívsmynd, Á um vit. Tað er veruligur vandi fyri at missa luftina, tá hittini hjá teimum trimum klaksvikingunum — Steintóri Rasmussen, Eyðuni og Rana Nolsøe - skulu reksast upp.

Teir hava gjørt sangir, sum hava hildið. Sangir, sum við eitt vekk eru vorðnir landaplágur. Og sangir, sum hóast teir hava úti við 20 ár á baki, verða gjøgnumtugdir á hvørjari veitslu í landinum tann dag í dag.

Frændur er hæði spontanitetur og gjøgnumtonkur

musikalitetur. Frændur er markleysur fosturlandskærleiki og tuktandi fremstifingur. Frændur er eitt blað í føroysku tónleikasøguni, sum ikki eigur sín líka.

Goyggini frá hundinum brúna ekkóaðu í fleiri ár, eftir at fyrsta útgávan hjá Frændum kom í 1984. Og seinni í 80'unum var stóðan hjá tónleikabólkinum staðfest, tá teir spurdu "hvar eru tey, ið lovaðu at lekja tíni sár", og prædikan um at "hóast rákið er til høggu, eru hjørtini til vinstru" var fylgd upp av eini røð av kærleikssangum, har Afrodite eisini slapp upp í part.

Síðani 1984 er tað blivið til fimm Frændaflogur, og í hesum døgum verða poppsangirnir hjá Klaksvíksbólkinum til ljómanti mentan í Havn. Turriklæða-prýddi uppreistrarandin verður

til uppsnollað konserttiltak í norðurlenska mentanar-deplinum í Føroyum.

Við Føroya Symfoniorkestri sum nýggjum manni á liðnum, skal Frændur í vikuskiftinum royna at endurskapa størstu sigrarnar seinastu 15 árin.

Hanus gav professarum skolu

Við ársbyrjan í 1984 var Frændur á fyrsta sinni í upptøku-hølunum. Tá høvdu teir, eftir ætlanir í longri tíð, avgjört, at dreymurin skuldi gerast veruleiki. Teir skuldu taka eina plátu upp, sum skuldi koma út tað summarið.

Tað var ótrúliga spennandi at koma í studio hjá Milson Zachariassen fyrstu ferð. Tað var eitt dreymaland. Har hingu tambur-inir og gittarar á veggnum, í kontrollrúminum var ein stóru

mixpultur, og rútur var inn til upptøkuholini. Vit høvdu ongantið upplivað slíkt áður, so tað var ómetaliga spennandi at fara í gongd, greiðir Eyðun Nolsøe frá.

Tað hoyrist aftur á plátuni, at upptøkurnar vóru gjørdar í einum serligum anda. Lagið var gott, spontaniteturin var eyðkendur, og tað hevði týðning, at stemningar komu við á upptøkurnar.

Á fyrstu plátuni vóru nógv fólk við í studio. Teir triggir, sum í dag verða mettir sum kjarnin í Frændum, vóru bert ein partur av einum stórum bólki. Hanus G. Johansen var ein av stóru profilunum, og hann hevði stóran týðning fyri fyrstu plátuna.

Hanus var fullkomiliga óimponeraður, tá vit fóru í

studio. Honum dámdi væl at hugna um í studionum, og hann var eisini nógv tann besti sangarin av okkum, heldur Eyðun Nolsøe.

Og tá Frændur var úti og spældi, var Hanus eisini ein rættiligur skansi á pallinum. Í 1984, meðan upptøkurnar til *Saman við tær* vóru í gongd, spældu Steintór, Hanus og Eyðun til eina veitslu á Fróðskaparsetrinum. Teir høvdu einki ljóðannlegg, og tí var trupult at fáa tónleikin at hoyrast, tí veitslugestirnir prátaðu óført og klirrin frá gløsumum gjørdur tað ikki lættari at spæla.

Tá gjørdi Hanus bart. Hann stæðaði framförsluni, og gav professarum og øðrum góðum fólki eina skolu.

Um tit ikki tíma at lurta, ja,